

ГИЛБЪРТ РАЙТ

Кривата на случайността

Работейки в гардероба на „Юниън Стейшън“, аз виждам всеки, който се качва по стълбите.

Тони, който притежава павилиона за списания вляво от мен, изучава законите на вероятността, защото обича да залага на конни надбягвания. Той твърдеше, че според неговата система, ако съм продължавал да работя на тази работа още сто и двайсет години, в крайна сметка съм щял да познавам визуално всеки човек на света.

А аз пък развих теорията, че ако чакаш достатъчно дълго на една голяма железопътна гара, каквато е „Юниън Стейшън“, в един момент ще познаваш всеки човек, който пътува.

Споделял съм тези мои виждания с много хора, но никой не ми обръща сериозно внимание, с изключение на Хари. Той се появи преди малко повече от три години и зачака на горната площадка на стълбите някакъв пътник, който пристигаше с влака в 21:05.

Спомням си Хари от онази първа вечер. Тогава той беше просто едно слабо неспокойно момче. Беше издокаран и аз знаех, че очаква своето момиче, за което щеше да се ожени двацет минути след пристигането ѝ. Няма смисъл да се опитвам да обяснявам откъде знаех това. Да кажем, че когато си наблюдавал хора, които чакат някого на стълбите в продължение на осемнайсет години, тогава е лесно.

Е добре, пътниците дойдоха и аз трябваше да им обърна внимание. Не погледнах отново към стълбите чак докато наближи време за влака в 9:18 и бях много изненадан да видя, че младият мъж беше още там.

Тя не дойде и с влака в 9:18, нито с този в 9:40 и когато пътниците от влака в 10:02 пристигнаха и се разотидоха, Хари изглеждаше вече много отчаян. Скоро той се приближи до прозорчето ми и аз му подвикнах, за да го попитам как изглежда тя.

Сигурно бе решил, че съм я намерил някъде между денковете и куфарите в гардероба, за което свидетелстваше начинът, по който той тръгна към мен, провирайки наполовина глава през прозорчето на гишето ми.

— Приятелката ми е дребничка и смугла — каза Хари. — На деветнайсет години е и ходи много изискано облечена. Тя има лице... — тук той се замисли за момент, — което говори за силен дух. Искам да кажа, че избухва лесно, но не и за дълго. И веждите ѝ понякога се събират в средата. Има кафяво кожено палто, но днес може и да не е с него.

Не си спомнях да съм виждал такова момиче.

Той ми показва телеграмата, която беше получил:
ПРИСТИГАМ В ЧЕТВЪРТЪК. ПОСРЕЩНИ МЕ

НА ГАРАТА. С ОБИЧ. С ОБИЧ. С ОБИЧ. МЕЙ.
Беше изпратена от Омаха.

– Добре – казах аз накрая, – защо не се обади-
те тогава вкъщи? Тя вероятно е отишла там, ако е
пристигнала преди вас.

Хари ме погледна тъжно.

– Аз съм тук само от два дни. Идеята беше да се
срещнем в града и после да продължим надолу на
юг, където са ми обещали работа. Тя... тя няма мой
адрес тук. – Той посочи телеграмата, която беше
още у мен. – Получих това до поискване.

После Хари тръгна нагоре по стълбите, за да
чака влака, който пристигаше в 11:22.

На другия ден, като застыпих на смяна, той беше
пак там и веднага щом ме видя, тръгна към мен.

– Тя работеше ли някъде? – попитах аз.

Той кимна:

– Да, като машинописка. Изпратих телеграма на
предишния ѝ шеф. Единствено, което научих от-
там, е, че е напуснала работа, за да се омъжи.

И така започна всичко. Хари посрещаше всички
пристигащи влакове през следващите четири дни.
Железопътната компания, разбира се, направи ру-
тинна проверка и полицията също проучи случая.
Но всичко беше напразно. И очевидно повечето хора
смятаха, че Мей просто е изиграла номер на Хари.
Но аз по някаква причина никога не повярвах в това.

Един ден, около две седмици по-късно, двамата
с Хари разговаряхме и аз му разказах за моята
теория:

– Ако просто чакаш достатъчно дълго – рекох
аз, – някой ден ще я видиш да се качва по тези
стълби.

Той се обърна и погледна към стълбите, сякаш не ги беше виждал досега, докато му обяснявах изчисленията на Тони за Закона на вероятностите.

На другия ден, когато дойдох на работа, Хари стоеше зад щанда за списания на Тони. Той ме погледна стеснително и каза:

— Е, трябваше все пак да се хвана някъде на работа, нали?

Така той започна да работи за Тони като продавач. Никога не говорихме за Мей и никой от нас не спомена повече за моята теория. Но забелязах, че Хари хвърляше поглед към всеки човек, който се качваше по стълбите на гарата.

Към края на годината Тони беше убит в свада около някакви залагания и вдовицата му повери грижата за павилиона на Хари. И когато тя се омъжи отново, Хари го откупи от нея за свое ползване. Той взе малко пари назаем, за да инсталира машина за газирана вода и скоро малкият му бизнес потръгна доста добре.

И така до вчера, когато чух вик и звук от падащи предмети. Викът беше на Хари, а изпадалите неща бяха разни малки кукли и джунджурии, които той беше съборил, скачайки отгоре на щанда си. Сетне той се спусна и сграбчи едно момиче на десетина крачки от моето гише. Тя беше дребничка, смугла и веждите ѝ бяха сключени.

Известно време те просто стояха вкопчени един в друг, плачейки, смеейки се и бръщолевейки безсмислици. Тя му говореше неща от рода на: „Аз имах предвид автобусната гара...“, а той я прекъсваше с целувка и ѝ разказваше за налудничавите неща, които бе правил, за да я открие.

Оказа се, че след като го беше чакала на автобусната гара дни наред, тя бе похарчила всичките си пари и след това бе започнала работа като машинописка.

– Какво! – възкликна Хари. – Ти си работила в града? През цялото време?

Тя кимна.

– Боже мой... и не се ли случи поне веднъж да дойдеш на гарата? – Той махна с ръка към павилиона. – Аз бях тук през цялото време. Тази будка е моя. Наблюдавах всеки човек, който се качваше по стълбите...

Тя леко се олюля, изглеждайки много бледа. После погледна към стълбите и каза объркано:

– Аз... аз никога не съм идвала тук преди... Разбираш ли, вчера шефът ми ме изпрати по работа извън града... О, Хари!

Сетне Мей обгърна шията му с ръце и издаде сподавен звук.

Малко по-късно тя вдигна сковано ръка и посочи северния край на гарата:

– Хари... в продължение на три години... в продължение на цели три години аз бях ей там... и пишех на машина... в канцеларията на началника на гарата.

Най-удивителното за мен бе защо Законът за вероятностите бе проработил толкова трудно и бавно до идването на деня, когато Мей най-накрая се беше качила по онези стълби.